

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. (r) Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

GENERALUL-LOCOTENENT DR. ILIE MARIN

- reper al inteligenței militare scriptoare nevalorificată pe deplin -

General-locotenent (r) Dr. Grigore STAMATE

Subscriu, întru totul, la concluzia indubitabilă exprimată „într-un plăcut interviu telefonic” de către colonelul Ion Petrescu, cu care – pe o anumită treaptă a carierei noastre – ne-am intersectat. Chiar dacă, în ceea ce privește unele comentarii ale sale, nu rezonăm.

Da, întăresc, la rândul-mi, convingerea că istoria militară românească îl va reține pe generalul-locotenent Ilie Marin la adevărata sa valoare, în pofida unei contemporaneități politice lipsită de orice discernământ în aprecierea reală a meritușilor acestui popor, prea îndelung secătuit de bogățiile sale materiale și spirituale. Un popor atât de tolerant, în care, peste amintirea fiilor de seamă, cineva din nu știu care sumbru ungher al aprecierii are interesul să tragă cortina întunecată a nerecunoștinței.

Probabil, așa a fost dintotdeauna în istoria națiilor aservite și – prin conducătorii lor – obediente unor scopuri, care niciodată nu le-au fost proprii. Astăzi, mai mult decât oricând și în cazul României, nepermis de nepăsătoare față de propria mândrie națională terfelită în numele nu știu căror deziderate, care până acum nu ne-au fost de niciun folos. Dimpotrivă, la peste treizeci de ani de la bulversantele evenimente de la finele lui '89, care – așa cum credeam noi, atunci – ne vor fi adus prefaceri spectaculoase, în bine, desigur,

observăm că schimbarea mult așteptată, în realitate, s-a tot îndepărtat de cursul normal al oricărei evoluții.

Astfel, cu strângere de inimă, noi militarii de carieră suntem nevoiți să constatăm, că cel puțin în domeniul armatei, s-ar fi putut adopta și o altfel de soluție, una prin care să se asigure acestui neam bun, atât de năpăstuit și de îndurerat, pus la cheremul altora, o anume stabilitate. Am vrut – dar ne-am limitat la atât – fără să-i venim cu ceva în întâmpinare. Nici măcar să păstrăm ceea ce, de bine, de mai puțin bine, se realizase până atunci. Și, de aici, ca-n mai toate sectoarele, a început dezgolirea. Mai exact, despuierea. Iar, în golul întreținut de nepăsarea majorității, s-au descărcat alte interese, promovate și amplificate în exces pe terenul viran al ignoranței, obedienței și corupției. Așa au început însămânțările cu germenii, care n-au necesitat niciun fel de întreținere specială, în afară de cea a incapacității. Iar, de urmare, tot ceea ce ne este dat să culegem și să trăim.

Dar să revenim la Armată, la acel organism militar cândva atât de apreciat pentru siguranța pe care se putea baza țara, fără să mai fie nevoie să importe luptători, ca și dispozitive de aiurea. Cum au fost posibile toate acestea?! Simplu: prin corectările impuse de alții. Iar, ca toate acestea să fie posibile, sub diferite motivații și epurările necorespunzătoare. Mai exact, înlocuirea și reducerea drastică a capacităților și, de urmare, și a capabilităților. Începând, desigur, cu personalul de înaltă calificare, ca și cu acea tehnică de producție națională, care a fost înlocuită cu o alta, achiziționată pe bani grei și adesea la second hand. Asta, în privința armamentelor,

munițiilor, avioanelor, navelor etc., pentru că în ceea ce privește oamenii – după eradicarea valorilor – la fel de grabnic, s-a optat pentru extracția din pepiniera proprie, de unde s-au ales doar aceia care se încadrau în caracteristicile solicitate de către noua orientare a societății. Spun noua orientare, căci – așa cum se prezintă situația – despre vreo evoluție, nu mai încapе vorba.

Pe un asemenea fundal nesănătos, a început îndepărtarea din armată, cu deosebire din structurile de vârf, a cadrelor de valoare, cu largă recunoaștere și apreciere. Fără de nicio judecată profesională, că doar nu era să fie menținuți în activitate aceia care aveau o pregătire temeinică și, pe această bază, o personalitate, o demnitate și onoare prestigioasă. Știut fiind că asemenea experți sunt imposibil de convertit – sau și mai exact – de pervertit către acele scopuri ce voit se îndepărtau de ceea ce, îndreptățit și normal, ar fi dorit poporul. Iar, în acest vacuum valoric au fost propulsați alții, inclusiv din „sursă externă”, ca să nu spunem „politică”. Politică de proastă calitate, însă.

2

Unul dintre exemplele la îndemână îl reprezintă generalul-locotenent Ilie Marin, comandant de Armată și strateg pe măsură. Ofițer de excelență, de rar profesionalism, de un patriotism și de o morală desăvârșite. Unul extrem de bine instruit și pregătit, inclusiv sub incidență occidentală – la care se face trimitere astăzi, cu orice împrejurare – unul, care a activat efectiv în teatrele de operații externe, în acele spații în care încă mai sunt atrași militarii români. Atâția câți au mai rămas din pleiada celor care nu mai sunt.

Șef de promoție la Liceul Militar, la Școala Militară Superioară de Ofițeri Activi, ca să nu mai amintim despre suita cursurilor de perfecționare, generalul-locotenent, de astăzi, și-a început cariera de la nivelul de bază al profesiei, respectiv comandant de pluton la Regimentul 30 Gardă și Protocol din București.

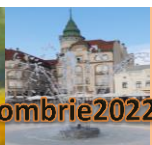
Treptat, datorită unor merite de necontestat a înaintat în funcție și în grad, urmând toate treptele carierei militare până la cea de comandant de Armată, fiind apreciat – în toate împrejurările – pentru inteligența sa, cu adevărat scilpitoare, pentru modestia și comportamentul ireproșabil față de toți subordonații, care l-au luat ca exemplu de urmat în îndeplinirea misiunilor în slujba țării și a poporului român. Subliniez, **în slujba țării și a poporului român**. Așa cum a făcut-o și cu subsemnatul, precum și cu întreaga promoție, care a avut onoarea să-l aibă comandant, încă din prima parte a cursurilor anului întâi, la școala militară. Și al cărei respect față de un astfel de militar de excepție, va dăinui pentru totdeauna. Cu insatisfacția sinceră, că putea fi folosit și altfel. Adică, mai intens și profund, în interesul Armatei, ca și al României noastre.

Astfel, pe când activa ca rector și profesor al Universității Naționale de Apărare generalul-locotenent profesor dr. Ilie Marin, în deplinătatea aptitudinilor sale fizice și intelectuale a fost îndepărtat, discret, din funcție pe care o îndeplinea cu cinste, ca să se facă loc vreunui reprezentat al noii protipendade militare. Și, pentru a eschiva orice interpretare, pentru o scurtă perioadă, a fost numit inspector-șef pentru Forțele Terestre din cadrul Inspectoratului General al Ministerului Apărării Naționale.

Intenționat, nu dorim să dezvoltăm în privința funcțiilor îndeplinite de onorabilul general-locotenent, din simplu motiv că acesta nu ar accepta defel vreo extindere, dincolo de ceea ce, personal, consideră că este îndeajuns. După cum nicicând nu a comentat față de vreo neîndreptățire cu privire la cariera sa. Cele înscrise în acest articol fiind exclusiv de latitudinea noastră, fără a-l consulta, fiind convinși că n-ar fi agreat nicio sau orice extindere în temă. Dar, ne-o îngăduim noi, ne-o asumăm fără de nicio reținere, cu mâna pe inimă, pentru că acest brav general, o asemenea valoare, chiar făcea notă discordantă și nu avea niciun corespondent în opțiunea momentului militar. Puternica sa personalitate impunea și, ca atare, nu putea să i se impună ceva, în defavoarea țării sale, fără să se aștepte la o reacție pe măsură, din partea acestuia.

Așa că, cei avizați au ales calea cea mai la îndemână – cu sau fără de convingere – îndepărtarea din și de sistem prin trecerea în rezervă. Cu gratulații, pe măsură. Cât despre înaintarea în gradul următor – pe care funcția îndeplinită îl reclama expres – nu se mai putea pune problema. Atunci, chiar că se eclipsau împoțonații vremii. Însă, cazul generalului profesor universitar doctor Ilie Marin – ca mai peste tot în noua societate (în tranziție) – nu e nicicum vreunul izolat. Este de notorietate înlocuirea oamenilor capabili, din mai toate sectoarele economice și publice cu ascultători de încredere ai partidelor. Cât despre capacitatea acestora nici că s-a mai discutat vreodată, umilința și obediența lor a fost îndeajuns, ca să se poată afirma ca inși de încredere, capabili să urmeze niște directive și direcții atât de păguboase pentru dezvoltarea ulterioară a țării. Mai mult, la rândul-le, după pilda superiorilor lor s-au înconjurat de indivizi asemenea, pe care se puteau conta că răspund prompt tuturor solicitărilor impuse. Solicități, în umbra cărora se puteau ocupa liniștiți de propriile interese. Interese care au proliferat atât de mult încât au adus marea masă a populației într-o stare mai mult decât precară.

Cât despre militari – cu tot respectul față de cei care nu se încadrează în categoria celor invocați ca reprobabili și care încă mai simt românește – regimul care li s-a aplicat nu s-a depărtat de opțiunea generală

impusă ori asumată. Și-atunci, nu ne mai surprinde că în fruntea unor ministere s-au instalat nonvalori, iar la nivelul de vârf al armatei a început sarabanda promovărilor și a înălțărilor în grad. Astfel încât, populația, debusolată de o realitate pe care născând nu a prevăzut-o, a început să se pronunțe în consecință. Din nefericire, cu anateme asupra întregului organism și cu invective nemeritate asupra acelei rezerve, care a avut cel mai mult de îndurat. Aprecieri însă susținute fățiș de acele promovări intempestive și trecerea în rezervă, prin diverse jonglerii normative, înainte de termen, secondate de pensii – de această dată, total de acord, într-adevăr nesimțite – a acelor inși ajunși generali, prin trunchierea criteriile elementare de înălțare în grad, fără niciun merit în profesie, cu veleități deosebite poate doar pe linia opțiunii și deservirii politice. Indiferent de vreun partid. Asta, ca să nu se înțeleagă cumva că și noi avem înclinații sau facem partizanat cuiva. Până acum, după rezultate și nivelul de trai ori, mai bine-zis, după insuccesele și pauperizarea țării, toți o apă și-un pământ. De cea mai proastă calitate.

Deunăzi, am avut o discuție încordată cu un astfel de general „plin” – adică, plin de sine – care se împăuna grozav cu cele patru stele ale epoletului său. Aș fi vrut să spun gradului său intelectual, dar nu este cazul. Acesta, foarte bățos și, aparent, sigur pe sine, mă asigură că atâta timp cât nu știu ce redevabilă mare putere este cu noi, nimeni și nimic nu ne va putea atinge. Mi-am exprimat acordul: da, atâta timp, însă ce se va întâmpla când va dispărea acel „atâta timp”. Fără comentarii.

Probabil, în felul meu doritor de mai bine, am rămas nostalgic. Nu după nu știu cărei perioade – căci, având în vedere dosarul-mi de tristă amintire, din cauza căruia am fost rămas pentru multă vreme „propozabil” de îndepărtare din sistem – nu mi se poate pune ceva în sarcină și nici să mi se pună stavilă la exprimare, dincolo de ceea ce incubă bunul simț. Fie și din acel motiv de excelență, în virtutea căruia încă slujesc acestui popor și oricând voi fi dispus să îmi apăr țara, împotriva oricărui atentator. Și-apoi, prin formația mea ca militar de carieră, independent de orice împrejurare, nu mă voi dezice niciodată de jurământul pe care l-am depus.

Poate surprinde pe mulți, dar, în ceea ce mă privește, recunosc și, până la proba contrară, respect instituțiile de bază ale statului, pe președintele țării, în calitatea sa de comandant suprem al Armatei, îmi accept superiorii, cu deosebire pe foștii șefi și comandanți. Niciodată însă n-o să achiesez la acele deviații, care ar pune în pericol țara și poporul român, cărora le sunt dator prin acele angajamente liber asumate. Că, de urmare, și viceversa ar trebui să fie la fel de valabilă, asta comportă o altă discuție.

Așadar, am rămas un nostalgic gândind cum ar fi evoluat instituția Armatei, dacă ar fi avut în frunte generali precum Ilie Marin sau, la fel, precum Gheorghe Văduva. Și, in extenso, cum ar mai fi evoluat România, dacă ar fi avut la cârma țării patrioți devotați, personalități competente și responsabile în fața unui popor prea îndelung oprimat, stors de bogății și pus ori lăsat, fără de nicio jenă, la cheremul altora.

Nu, nu asta am vrut noi în acel decembrie însângerat! Noi, militari – în frunte cu acei, alți generali, care ne-au întreținut crezul și onoarea ostășească, atunci când s-a strigat „Armata este cu noi!”, altfel am întrevăzut mersul social, ca și al democrației, al așa-zisului „stat de drept”, care s-a instalat în paralel cu voința altora și nicidecum cu cea a poporului nostru, adus la cea mai degradantă împovărare.

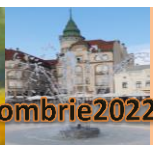
Nu asta am vrut noi, după cum nici românii, în general, nu și-au dorit așa ceva. Majoritatea, sunt sigur, n-a intuit unde ne vor împinge interesele paralele ale altora.

Cât despre armată, Dumnezeu cu mila. Chiar credeți că se va jertfi altcineva când integritatea țării noastre o va reclama? Căci, în mare, despre independență nu credem că mai este cazul. Oare, nimeni nu se întreabă de unde atâta înverșunare și tupeu din partea aceluia dintre vecinii noștri, care divaghează, urzesc planuri, proiectează și retrasează hărți potrivnice dispozițiilor oricărui tratat, la care și România este parte?

Nu îngrijorează pe nimeni înarmarea excesivă a unora dintre cei care nu le mai permit românilor din teritoriile istorice să-și cultive propriile tradiții sau să vorbească în limba străbunilor ori și, mai grav, în contradictoriu cu realitatea istorică, au pretenții și asupra altor teritorii, dintotdeauna, românești? Nu se întreabă nimeni ce se va întâmpla atunci când țara ne va fi în pericol și când trâmbițata umbrelă protectoare își va restrânge calota și-și va urma propria cale? Istoria – atât cât se mai permite să se învețe – încă ne oferă atâtea și atâtea exemple. S-a uitat, oare, atât de repede, ce s-a întâmplat cu angajamentele marilor puteri față de România? Și-n Primul și-n Al Doilea Război Mondial. Pe cine ne vom baza noi, la o adică, atunci când vom rămâne descoperiți?! Pe Armata Română?! Dar, care armată, oameni buni!? Care generali, domnilor decidenți?

Atâtea întrebări, pe cât de grele și pe atât de dureroase.

Mă doare când afirm așa ceva, plânge sufletul în mine când observ – fără să mai pot face ceva – cum ni se îndepărtează tineretul de la tot ceea ce încă mai reprezintă naționalul românesc ori, la fel de grav, cum este alungat sau încurajat să plece peste hotare, ca să le fie altora de folos. În timp ce atenția majorității este supusă

Avram Iancu -150

Nr. 10 (26) Octombrie 2022

Cetatea Cavalerilor

unor manipulări deșănțate. Și, peste tot și peste toate se așterne treptat, dar sigur, perdeaua încețoșată a lipsei de mândrie și de respect față de tot ceea ce reprezintă dragostea de țară, de credința adevărată.

Da, cu fiecare pas în plus, nu ne rămâne decât să constatăm că, la fel de treptat și, Tot pe-atât de sigur, ne părăsesc adevăratele personalități, românimea de valoare. Unii prin fireasca trecere într-o altfel de lume, alții prin îndepărtarea spre alte țărâmurii, cu aliniere – de voie ori de nevoie – la interesele altora. Nu, nu este bine ce se întâmplă. Nicidecum. Deșarte promisiunile celor, care, chipurile, astăzi ne „îndrăgesc”. Poate că așa este – cât le satisfacem orbește doleanțele. Iar, când nu ne-o cer, cât înșine le venim în întâmpinare. Fiți siguri însă că totul este pasager. Noi, românii aceștia, atât de toleranți, de buni și naivi, le suntem utili cât au nevoie de noi, de bogățiile solului și subsolului nostru, de acea forță ieftină de muncă, de acele facilități fiscale nemaîntâlnite altundeva, de țară ca piață de desfacere, de taraba corupției și obedienței, peste care domină interesele lor, ca și de tot ce încă mai poate să le ofere avuția țării, ca și a acestui popor atât de minunat.

Dar – prea mulți „dar” – să nu ne pierdem cu desăvârșire nădejdea, să trăim și să mai sperăm, în continuare – la vreo intervenție în sprijinul României, nici să nu gândim – că mari și de nedeslușit sunt vrerea, ca și cărările Domnului. Poate, că are Bunul Dumnezeu vreo socoteală și cu acest popor năpăstuit în chiar Grădina Maicii Domnului.

Până atunci însă – în dezbinarea, în care ne-au aruncat alții – nu ne mai rămâne decât să ne rugăm. Să ne plecăm, cu pioasă sinceritate și cu deplină încredere, privind înspre Înaltul Cerului – căci, înspre conducerile vremii, slabă speranță – rostind cu aceeași sfântă decență: Doamne ocrotește-i pe români!